

vil De vide, at det Navn, de har faaet: „Rystevogne“, er fuldstændig berettiget, de er hverken til at sove i eller til at læse i eller næsten til at være i, de er ganske overordentlig ubekvemme, de er for stive i Konstruktionen, og der er en ganske ulidelig Gennemtræk i dem. For dem af vore Medborgere, der har Raad til at køre paa 2den Klasse, kan det omtrent være lige meget, men største Parten af det danske Folk har kun Raad til at køre paa 3die Klasse, og det forekommer mig ubilligt, at Staten byder de Folk, der kun har Raad til at køre paa 3die Klasse, saa daarlige og lidt heldige Vogne som disse. Jeg vil derfor meget indtrængende anmode den højtærede Minister for offentlige Arbejder, om at gøre noget for at afhjælpe Ulemperne. Den højtærede Minister ved, hvori de bestaar, nemlig i, at der er Gennemtræk, og i, at Toiletværelsets Dør vender lige ind til Opholdsrummet. En Dame kørte forleden Dag i en af disse Vogne, der samtidig benyttedes af 28 Børn, der uafbrudt benyttede Toilettrummet, Døren dertil var i ustandselig Bevægelse, og til sidst opfyldtes Opholdsrummet af en saadan Odeur, at der ikke var til at være, og hun maatte gaa ud. Det er ikke noget at byde Folk, vi kan lige saa godt lave vort Materiel saaledes, at det ikke er en ligefrem Tortur at benytte Statsbanerne. Jeg synes ikke, at der, fordi 3die Klasse skal være 3die Klasse og skal være billig, er Grund til ikke at indrette den saaledes, at Folk kan finde den nogenlunde tilfredsstillende under en Køretur, som dog varer op imod 1½ Time. Jeg tillader mig at rette den Henvendelse til Ministeren, at han træffer Foranstaltninger, saa at de nye Vogne, som nu skal anskaffes i Henhold til Bevillingerne, i hvert Fald bliver lavet saaledes, at de bliver tilfredsstillende.

Jeg skal dernæst tillade mig at fremsætte nogle Udtalelser angaaende de Forbud, det har været nødvendigt at udstede af Hensyn til Landets Forsyning med Brødkorn. Priserne har været ganske overordentlig højt oppe, og der er vel ikke Tvivl om, at de forskellige Forbud har medvirket til, at Priserne ikke er kommet højere op, end de var i Februar Maaned, men tværtimod er dalede. Naar jeg særlig tager Anledning til at fremdrage disse Spørgsmaal, er det, fordi Indenrigsministeren under den 25. Februar udstedte et Forbud mod Anvendelse af indenlandsk Korn og Kartoffer til Spiritusfabrikation og ligeledes til Brødgærfabrikationen, en Fabrikation, man ikke godt kan undvære,

saa længe der overhovedet skal skaffes hvidt Brød til Befolkningens Ernæring. Samtidig med dette Forbud blev det foreskrevet, at Fabrikkerne, hvis de vilde blive ved at arbejde, selv maatte købe deres Raastoffer i Udlandet. Staten ser vel egentlig gerne, at de bliver ved at arbejde. Da der paa nærværende Finanslovsforslag er opført en kalkuleret Indtægt af over 6 Mill. Kr. for Spiritusafgiften, gaar jeg ud fra, at det maa være Ministeriets Tanke, at der skulde komme Penge ind paa denne Konto. Det er derfor naturligt, at man selv om man udsteder et saadant Forbud, ikke samtidig dermed afskærer Staten fra at faa denne Indtægt. Men der er altsaa sagt til Fabrikkerne, at de maa ikke bruge indenlandske Raastoffer, men det tillodes dem at bruge, hvad de ved Forbudets Udstedelse alt havde købt af udenlandsk Sæd. Naar jeg kommer nærmere ind paa dette Spørgsmaal, er det, fordi jeg har hørt den Udtalelse, at dette Forbud var det rene „Bluff“, at det overhovedet intet havde at sige, da Fabrikkerne fuldstændig havde dækket sig med Sæd og ikke havde nogen Ulempe af Forbudet. Jeg tør sige, at jeg maaske nok er den Mand i Landet, der ved bedst Besked med de Forhold, og jeg kan sige, at det passer slet ikke, tværtimod, og det fik Ministeren ogsaa at erfare. Dersom man ikke ved Henvendelse til Ministeren havde opnaaet en øjeblikkelig Dispensation, vilde Forbudet have medført, at en hel Del Fabrikker Landet over maatte have standset samme Dag, Forbudet kom. Jeg vil nu her indskyde: Afholdssag og Afholdsdrikke og Spiritusfabrikation er eet, et andet er den foreliggende Situation, hvorunder der overfor en Industri, som Staten bruger som indirekte Skatteopkræver, udstedes et saadant Forbud. Det kan jo ikke have været Hensigten, at Befolkningen skulde have været indforstaaet med, at Forbudet skulde gaa ud paa Forbud imod Fabrikation, for saa maatte Lovgivningsmagten som Helhed have været paakaldt. Men, som sagt, hvis Ministeren ikke samme Dag havde givet Dispensation, maatte adskillige Fabrikker, der kun laa inde med indenlandsk Byg, have standset, idet Forbudet gik ud paa, at man slet ikke maatte bruge noget af dette. Fabrikkerne maatte ikke købe her i Landet af Grosserere, paa Københavns Børs, men skulde selv skaffe Sæden frem fra Udlandet, og det er ikke saa let for en Industri, der gennem Aaringer har været vant til at handle paa Københavns Børs med Importører, at etablere sig selv som Im-